

KIADÓ HIVATAL:

Bellezey-ut 4 szám
hova az előfizetési pénzek,
hirdetések és minden a ki-
adóhivatalt érdeklő közle-
mények küldendők.

Nyitási díj beh egy sor
közlési díj 10 krajcár.

Hirdetések jutanyos
áron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

SZARVAS VÁROS HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI Á
Egész évre 5 ft. — kr.
Félévre 2 ft. 50 kr
Negyedévre 1 ft. 25 kr

SZEKESZTŐSÉG

Bellezey-ut 4. szám
hova a lap szellemi rész té
illető közlemények kül-
dendők.

Kéziratok nem
adatok vissza

Hivatalos közlemények.

1242. szám.

főisp. 1898.

Hirdetmény.

A Király Ő Felsége 1898 évi augusztus hó 18-án kelt legfelsőbb kéziratával, uralkodása ötvenedik évfordulója emlékére, az állami polgári hivatalnokok és alkalmazottak részére 1898. évi december hó 2-án adományozandó emlékermet méltóztatott legkegyelmesebben alapítani.

Ezen érmet megkapják mindazok, kik 1848. évi december hó 2-ától 1898 évi decz hó 2-áig terjedő időszak alatt állami polgári szolgálatban, vagy más, ezzel egyenlőnek tekintendő nyilvános szolgálatban álltak vagy még állanak, még pedig, ha 1898 évi decz hó 2-án tényleges szolgálatban vannak, tekintet nélkül addig betöltött szolgálati idejőkre, ha pedig már nem tartoznak többé a tényleges állományba, csak akkor, ha legalább tíz évet szakadatlanul töltöttek állami vagy ezzel egyenlőnek tekintendő szolgálatban és sem fegyelmi uton nem bocsáttattak el, sem az állami szolgálatból kilépésük óta nem estek oly fenyegető bírósági ítélet alá, mely a rendjelek és a kitüntető jelvények elvesztését vonná maga után.

A tényleges szolgálatban álló állami alkalmazottaknak összeírására nézve más uton történt intézkedés.

Jelen alkalommal azon volt állami alkalmazottakat, akik nem állanak többé tényleges állami szolgálatban és a fentiek szerint az emlékéremre jogot tarthatnak, ezennel felszólítom,

hogy legkésőbb folyó évi november hó 15-ig nálam írásban vagy szóval jelentkezni sziveskedjenek. Az írásbeli jelentkezésben megemlítenő az igény jogosult neve, állása, lakhelye továbbá az igényjogosultság alapját képező szolgálat megnevezése és annak tartama. Végül csatolni kell a jelentkezéshez az igényjogosultságot igazoló okmányokat is.

Gyulán, 1898. évi október 31.

LUKÁCS GYÖRGY,
Békésvármegye főispánja.

Nemzetünk fény- és árnyoldalai.

Az ember a mai rafinírozott világban ősi erényeinek megtartása folytán a csalárd embereket mintegy maga hívja fel, hogy eszébe, szívébe és zsebébe kutassanak.

A kutatás folytán gyengéiket ismerve, azt hasznukra fordítva, kényelmesen fosztogatnak és rabolnak, melyre jellemüknek fogva oly igen alkalmasoknak bizonyultak,

Ma, midőn a törvényeknek jobbra, vagy balra való magyarázása, könnyűszerrel való csúrése csavarása és kijátszása a csalárd emberek által üzletszerűleg műveltetik, s a jellemtelenség tömege által oly könnyen utánoztatik, ugyan résen kell lenni, — kivált ősi erényekkel — hogy a kivetett hálót elkerülhessük, vagy a már benne levő kelepczéből megmenekedhessünk . . . Van ugyan a sok között pár közmondás, mely ugyan azt tartja: „Farkas alá farkas verem.” — „Ha te úgy én is úgy!” De a magyar faj egyenes lelkiségéhez ez alat-

tomos fortély nem férhet, inkább nyílt sisakkal harcol, s nagylelkűségével igyekszik lefegyverezni vagy meggyőzni ellenségeit.

Honnan van mégis, hogy ilyen bajok között ezernyi ezerezen forognak? Honnan van, hogy nem ismeri fel, s nem látja be a furfangot, s oly jóhiszeműleg jár el mindenben? Az a könnyen hívés hogy jól van, amint van — válik legnagyobb kárára. Okos ember a másik kárán tanul, magyar ember a saját kárán — sem.

Nem jó volna-e elsajátítani a német eszeségét, előrelátását? — Igen. de akkor többet kellene eszelni és gyakrabban számítani!

Ebben a tekintetben nagy hátrányban vagyunk német szomszédaink mellett.

Érezhetjük — sajnos, keserűen érezzük is — hogy eszelni, számítani restek vagyunk.

Mit ér azonban, ha én irászatlanom, vagy akár a kemence mellett szépen kiczirkalmazom eszemmel, hogy és mint lesz ez vagy amaz, ha lépni, járni, fáradni utánna nem akarok? — Erre megint a németek ügyessége, fáradhatatlansága, a tótok gondossága adhatna jó példát, mivel a jó eszmét kell, hogy azonnal a tett kövesse, másként a siker el nem érhető.

Ámde a magyar ember nagy része ma is tartja még az ősi jelszót: „Ejh, ráérünk arra még!”

Nemzeti szép tulajdonainknak eme kiegészítő részei, úgy mint élesebb ész, számítás-ügyesség s gyors tevékenység leginkább összeházasodás által gyarapodnák.

Szép tulajdonainak díszes „csokorjába”

TÁBOZA.

A filozófus.

A tanár ur, ez a kis vékony finom arcú tanár ur, kinek dohos könyvei között még soha eszébe nem jutott az a tétel, hogy 12 órakor ebédelni kell menni, most mint a szélvész rontott neki — nem a vendéglőnek — hanem a könyves szobának. A könyvek közül kitépte a filozófusokat, ledobta a földre, rátaposott nagy bárdolatlan cipőjével és rikoltozva ordított: — „Gyilkosok, ti öltetek meg engem!”

Az íróasztal sarkairól a drága — megkuporgatott filléreken vásárolt — szobrok csodálkozva nézhettek az ő üres márvány-szemeikkel, a mint a tanár ur, az ő dédelgető gazdájok, egy jó félóra dühöngés után, reszkető, ernyedt tagokkal, vörösre gyuladt szemvégekkel, nyögve borult az asztalra. Nagy cseppek hulltak arcára és ő hagyja őket omlani sorba, először, mivel senki sem látta, másodsor, mivel nem tartotta magát hősködő poseurnak, ki bizonyára vissza fojtaná, A tanár egyszerűen tudós volt, de az sem olyan mai értelemben vett lakkozott, monoklis, kifényesített tudós, hanem olyan régi bolond formájú, ki mostan is abban a tévhitben tengődik, hogy a ki a tudós nevet viseli, annak tényleg annak kell lenni. Egész életét tanulással töltötte el, egyik felét azzal, hogy hangya módjára égis érő eszméket hordjon össze agyának lomtárába, a másik felét azzal, hogy az összegyűjtött esznehalmazt feldolgozza. Elvégre maga is átváltozott egy megesontosodott

theoriává. Tökélesedni akart mindenáron, hogy kutatásai következtében a mások tökéletesedését előmozdítsa. Észelni és összehasonlítani. Vizsgálni filozófus szemekkel az eszméket ott, a hol már csak értelmetlen tagolatlan fogalmakat talál. Oda állítani a maga gondolkodását a régi bölcseszeké mellé és büszkén venni a mellét, hangosan kiabálni gondolatban:

— Ime, Descartes én ezt a thesist másképp fogom fel!

Mert a tanár ur büszke volt, rettenetesen büszke, mikor a könyvekbe nézett. Nem hajlott meg, csak az úgy nevezett igazság előtt. Észlelt s mégis csupán most jött rá azon igazságtalan igazságra, — a mit a bolondok már régen tudnak, — hogy az igazság voltaképpen egy gyémánt ládába zárt üresség, melynek a kulcsa tengerbe van vetve, s az, a ki akarná nyitni, össze törheti lelkét s nem ér célta. A láda, csak láda, külső ség, simbolus, a miért kár volt bajlódni.

Ő, a tudós, már gyermekkorában öreg volt, nem változott ifjonek korában sem és a hajlottabb korban ugyanaz maradt. A világot nem nézte rózsás kertnek, melyből mindenki kivetheti a maga részét, hanem egy szürke poros rébusznak, melyből neki ki kell venni a teoriákat, hogy annak idején feltranchirozza a hallgatói előtt, kik részeg fővel veszekednek vele, s mihelyst hátat fordít, kacszagnak a rovására.

Nem volt népszerű ember, mert nem nyűgözték be világos bonczoló elméjét előítéletek. A mit gondolt, azt minden tartalék gondolat nélkül kimondotta, a mit kimondott, azt sokszor megvalósította, de arra még nem tudnak esetet, hogy cselekedete ellentétben állott volna

elvével, még a bolondságokban sem. Mindenki ember volt előtte, érdemszerint egyképpen tiszteltre, vagy megvetésre méltó. Mint tudós, paradoxnak tartotta, hogy valaki boldog lehessen, míg nem gondolkodott azon a tantételen, hogy miért jött az ember, mi ezébből és, és hová fog menni, ha elmúlik tőle az élet s vissza adja testét a földnek, melyből származott. Általában az emberiség két részre osztott alakban jelenik meg előtte: tudós és nem tudós formában. A tudós arra való, hogy a filiszter megvesse, a filiszter pedig arra jó, hogy amazzt kinevesse. Ezért van a világnak olyan tragi-comikus ábrázata. A mesternek különben is rendkívül finom érzéke volt a félszesség iránt másoknál. De azt, hogy minő mérhetlen győtrelem az, ha maga az ember önhibáján kívül kerül a neveltségesek közé, azt megérezte most, mikor neki, a hajlott kora könyvmolyának eszébe jutott, hogy talán ő is boldog tudna lenni közönséges módon.

Nem hiába mondta a görög bölcs: Csak azt tudom, hogy semmit sem tudok. P. o. nagy hírű tudós egyideig még arról is megfellebbezett, hogy van az emberiségnek egy agyonevezett harmadik osztálya is: a nők. S most, mikor már észrevette őket, nem tudja magát elhatározni: a nyugalomnak tartsa-e őket, vagy ördögöknek? Félt tőlük, mint az ateista a miszticizmustól. De hogy voltaképpen miféle ok indította a félelemre, arra a problémára szakadatlan kereste a feleletet és arra is, hogy miért szeretik a nők jobban a filozófiát, mint magát a filozófiust.

Mind e keserű kifakadásnak oka egy fiatal ember, egy karcsu, magas, 30 éves férfi, kivel a nagysejti

több nemes virág férne még más nemzetekéből, viszont a miénkben többet szerezhetnének kiválóan nemes példányokat!

A magyar nagy sokára rááll a tervezgetésre, hangzatos szavakkal hirdeti, a mit akar — megissza előre áldomását annak, amire törekszik. — Az áldomás végével már szeretné, ha befejezve is volna, a miért lelkesült. Nem szeret menni a medvére . . . mert az fáradságosabb a tervnél, az áldomásnál — arra már lőni is kell!

Terv, szándék, határozat, akarat, mind gyors egymásutánban születnek nála — de kivétel, törekvés, megvalósítás gyakran „ólomlábban“ haladnak, bár azután terveinek végrehajtásában állhatatos is de kissé késedelmes.

Fajunk egyik becsülendő tulajdonai közé tartozik még a „munkásság“, mert a mihez aztán a magyar ember szív-lélekkel hozzáfog, az, miként a tűz, ég előtte.

Nehéz és szorgalmas munkára egy sem képes vele versenyezni; de ha elvégezte, könnyen kényelemre hajló s nem nagy barátja a huzamos, a fojtonos munkásságnak. — Rövid, szorgos és nehéz munka után hosszú pihenőt óhajt.

A horvátok, németek ebben előttünk járnak. Mind folytonos munkásság, mely szakadatlan tevékenység, jellemzik ezeket! Tudjuk mi is, hogy a folytonosan egy helyre hulló vízcsapok kövön is lyukat vájnak.

Ámde ennek eléréséhez is olyas „valami“ szükséges, a mit eddig gyanítani lehetett — de elhallgattam.

Fajunk kerestetét többé-kevésbé könnyen kiadja, hamar elfecsérel, mulatja vagy pocskolja. Ruházkodás és butorzatra igen sokat ad. A gondossága, beosztása, takarékosága, háza és családjában egyszerűsége által mennyi komoly bajt, mily sok keserőséget elhárít övéiről! Ismét keleti természetünk ama hibájával találkozunk: nem gondolunk elég komolyan a jövőre. Ismét előre látás hiányában esünk.

Ha megszereztük a kényelmet, a jóléthez valókat a maga teljes bőségében, könnyen a semmittevésre hajlunk . . . Nem igen törődünk mások bajával. Önleégülten élünk magunknak — Kaparj kurta, neked is lesz!“ Más nemzetek ellenben ösztönt nyerneik vagyonaik által a nagyobb tevékenységre. Ez alatt értem, hogy többet és jobban igyekeznek használni a községeknek, az egyháznak és a hazának is. —

tudós néha az előadási teremben, legtöbbször — ma is — a lépe-ökön találkozott, s aki őt udvarias tisztelettel áthatott hangon köszöntötte. A tanár irigykedve nézett utána. Ferrott benne a düh. Ime ez az ember most felmegy elrabolni az ő boldogságát. Frissen kefélt bajusza, kékre borotvált álla, meg a kezében tartott. Izzán kötött virágoskor, mind azt titkolják, — hogy udvarolni megy . . . Hát még a szeme, az szinte szurt. . . A tanár urnak úgy tetszett, hogy gunyosan nézett . . . és kinlódással gondolt arra a keserű igazságra, hogy ezzel az üres fejű, üres zsebbel fickóval ő fel nem veheti a versenyt, hogy amaz győztes ne maradjon. Igazán csudálni lehet, hogy a mostani fiatal-ság minő pehely könnyelműséggel végzi nők körül a mindennapi formalitások, illegitím-billetetük magukat, bohóckodnak, hazudoznak, pózolnak alkalom szerint, mikép egy táncz, vagy illemtanár.

A tudós irásztalan egész éjjel égott a láng. Okos finom sárgás fejt tenyerébe hajtotta és úgy maradt soká, mozdulatlanul egész reggelig. Igyekezett magát megnyugtatni, de csak azt nyerte, hogy még jobban belebonnyolódott. Olyan stádiumban volt, mikor az ember szeretne önmagától legalább száz mérföldre lenni. A lélek, szegény, beleszaladt valami bolond homályba s nem tud belőle tisztán kigázolni. Hozzá ragadt egy csipetnyi fanyarság, nyugtalan és bosszantó a légkör, mert éghéberu van belüli. Kétségbeeső vágy szállja meg a közönségségért. Tuzat ember lenni, mint a többi és boldog lenni oly módon, a minőről a kiváló

Minket a jó megfoszt annak a kötelességnek tudatától, hogy a kinek többje van, több jót is kell tennie, és e befolyását mindenütt értékesítenie keresztényi és polgári feladata Barátságára, vendégségre, fitogtatásra, hogy nekünk telik, arra hajlandóbbak és készebbek vagyunk, mint a jótékonyaságra. Lelkesülni s a közjóért áldozni nehezebb, mint 2—300 frtos lakodalom és dinom-dánom elviselése — mely gyakran késő bánattal jár.

Megint és megint az a valami kellene, a mi nélkül a van is kevés az emberi életben. Nehogy valamiképen az oldalamon jöjjön ki az a többször emlegetett valami, mely oly sok bajtól megóvna, s oly sok jóra szoktatná nemzetemet — kimondom!

Szeretjük, ha jöszágaink szaporodnak, örülünk, ha drága jó pénzt kapunk jófajta lovakért — mondom — annyira szeretjük vagyonaikat, jöszágainkat, hogy miattuk gyermekeink jövőjét is elveszük — nem elveszük, hanem elraboljuk tőlük azt, a mi nem a miénk!

Igen feláldozzuk gyermekeinket — majd szegénységünkben, hogy velök és általuk valamit szerezessünk, majd a jó módban, hogy vagyonaikat gyarapíthassuk — feláldozzuk azoknak jövőjét, boldogságát és szerencsését saját czéljaink oltárán, csak hogy mi büszkélkedhessünk a szép lovak, a czimeres ökrök, dísznaink libáink sokasága és szépségében!

Hallatlan sokra becsüljük vagyonaikat s megbotránkozottatólak kevésre gyermekeinket és még sem vehetünk abból annyi hasznot, mintha azt jól nevelt, vallásos, eszes, becsületes gyermekekre hagyhatnók, kik a „vagyont“ jó karban s „neveinket“ jó emlékezetben megtartánák . . .

Hányadik földműves az, kinek Isten módot adott, hogy minden szükségei bőven fedezvék — és ismert dolgában annyira hátra áll, hogy nem képes egy rendes levelet megírni! Ha ez már késő lenne, taníttassa gyermekét. szánja annak nevelésére csak két jó lova árát s okosabb, derekabb leszen az apjánál. Büszkeségét ne vagyonaiban, hanem nemes, hazafias önértében, valamint nemzeti erényekkel ékeskedő s jól nevelt, vallásos gyermekeiben keresse és találja fel.

Szive és lelke fáj minden igaz magyar hazafinak, ha látni kénytelen, miként nemzetünk csak földje, birtoka határainak terjesztéseért küzd és buzog egyedül, de hogy annyira

ember csak álmodik, de soha el nem érheti, épen csak azon okból, mert kiváló.

A tudós belátta, hogy egy snájdig módon megkötött nyakkendő csokorban sokalta több életrevaló filozófia van elrejtve, mint az összes molyos foliansokban. Es a nagy gondolkodó, mivel kereste, itt is megtalálta a feleletet kérdésére: a nők csak ilyen alakban kedvelik a filozófiát s a filozófust igysem.

Másnap délelőt ragyogott a téli nap, eser hócsillag röpött a levegőben, a palánfa, hosszú égrenyuló karjain a madárvirág ütött-kopott, sommire sem becsült proletárai hintáztak. Veréből állott az egész fa. Tolaitak felborzolták és csevegve rontottak egymásra, ha egyikük vetlenül egy ételzemecskét talált. A tanár ur fázott, borzogatta a belső hidegség, és fáradtnak, kopottnak, lelkileg kifosztottnak érezte magát. Csak egy vágya volt, mely vonagló lelkét betöltötte: megemmi-sülni, eloszlatni a végtelenben. Meggyilkolni önmagát. Akár hogy, csak már vége legyen ennek a szenvedésnek! Ugy szorította, úgy sirt benne valami. Mindenből ki volt fosztva. A dédelgetet teoriák cserben hagyták; a légvárak össze omlottak feje fölött. Nem volt többé, a miben bízzók, nem volt, amiben reménykedjék.

Melyik Istenhez folyamodjék balszamért, a ki semmiben sem hiszen? A tanár vadul kacagott, hogy a fogai összecsiszorogtak, de az arcára kiült a nagy fájdalom.

— Hát való, rajtam már semmi sem segít, — monologizált — de én . . . tudok szerencsétlen lenni.

korlátolt tehetségeit bővitené, önző, gögös, szívét nemesíthetné, hazája iránti szeretetét fokozná egyházközségének ügyeit ismerné és emelné — ez annyira mellékes neki, hogy arra gondolni is terhes, hiszen ő ezek nélkül megél, csak az Isten jó termést adjon!

Ugyan, vajjon mikor fog a magyar ellem, ez a másként kitűnő anyag, ez a nemes faj odáig jutni, hogy értelmesebb, ügyesebb és gondosabb nemzedéket hagyjon hátra maga után? Én a mai fiatalságban nem látom még ennek elég erős biztosítékát. — Széchenyi oly régen, oly lélekemelően hangoztatta ezeket s meg most is messze járunk attól!

Ne csak számban, hanem eszélyesség, munkásság, vallásérkölcös által is igyekezzünk túl sulyban lenni országunk testvéremzetzei felett; csak így lehet erős egykor a haza, s valóban boldog abban a magyar! M. V.

A szarvasi ág. hitv. ev. egyház szabályrendelete.

A.) Közgyűlés.

1. § Az egyház községeknek kormányzó és képviseleti hatósága az egyházközségek közgyűlés. (E. A. 38 §.)

2. § Az egyházközségek közgyűlést rendszerint az igazgató-lelkész és felügyelő hívja össze.

3. § Az egyházközségek közgyűlés rendszerint egy héttel előbb a tárgy megnevezésével mind a két templomban a rendes istentiszteletek alkalmával kihirdetendő.

4. § Az egyházközség területén kívül lakó, de közterheit viselő egyháztagok az általa bejelentett ev. vallásu meghatalmazott útján hívandó meg, ki is ezen meghatalmazás alapján képviselheti őt a közgyűlésen. A meghatalmazás két tanuval előttelezendő s annak visszavonásáig érvényes. Az esetről-esetre beadandó meghatalmazás a közgyűlés előtti napig beadandó, illetve a közgyűlés előtti napon beadott szavazat el nem fogadtatik.

5. § Az egyházközségek közgyűlés tagjai: a) hivataluknál fogva: az egyházközség rendes vagy helyettes lelkésze, illetőleg lelkészei, segéd-lelkészei, az egyházközségek felügyelő, az egyházközség által alkalmazott tanítók, gondnok, esküdtek, egyházközségek jegyző, ügyész, ellenőr. b) egyházközségeknek az egyház terheit viselő, s előző évről adóhátralékban nem lévő nagykorú vagy önálló férfi tagja. (E. A. 41. §.)

Önálló vagy vegyes házasságban élő nők, kik az egyházközség terheinek viseléséhez hozzájárulnak, s az előző évről hátralékban nincsenek

Csendesen egymásba fonta karjait s újra így maradt sokáig. Aztán kivette inasa kezéből a szalon kabátját.

— Már 11 óra — szólta az inas — várják nagyságodat.

A nagyságos tanár ur sietve nyitott be Karádyk-hoz, hol már össze volt gyűlve a násznép. Az anya, egy fekete selyembe öltözött, vaskos elegantiájú asszony, meg a nyoszolyó lányok a többivel csoportokba verődve várták az indulás idejét. Illet és selyem a hullámzó tömegbe egybefolyt, kábítva és ingerelve. A tegnapi gavallér kifügástan szalouban ittas szemekkel néz talpig fehérbe burkolt arajára, kinek keze szelíden nyugszik a tanár uréban, a ki szemrehányó tekintettel kérdezte, — hogy talán már nem is volt szándékában jönni?

Mind a kettőnek jó izlése volt.

A tanár urnak is, a völégőnynek szinte. Az ara gyöngéd fehér szépség, hosszukás, vékony arczezal, merészen metszett szempárral, és királyi szájmozdulással . . .

Himzett illusion fátyola uszik utána, s a tanár ur nem tudja, mi történik vele, de mikor utána tekint ennek az ő fehér fantomjának, az ő szemében is ott remeg egy nehéz, keserű lemondással teljes könnyecsopp.

MINDEN SORSJEGY UTÁNFIZETÉS NÉLKÜL
MIND A 6 HUZASON JÁTSZIK

ÚJSÁGIROK SORSJÁTÉKA

FŐNYER-MÉNY
100.000
KORONA

20.000 KORONA
12 ÖSSZES NYEREMÉNYEKET KIVANATRA 20% LEVONÁSSAL

AVÁLLALAT KÉSZPÉNZBEN VISSZAVÁSÁROLJA

EGY SORSJEGY ÁRA 1 KORONA

BUTORBOROL

a leggyorsabb út a legfr. kiállításig. Hazi Gyártmány. Legz. munka. Rendkívül olcsó szabott ár.

Fontos újítás
vidéki butorvásárlóknak Budapestben 1873. óta fennálló

JELINEK B. A. és Fia butor-raktára
Budapest, VII. Kerepesi-út 8. szám.

(Földszinti helyiségek, szemben az „Othon” kávéházzal) azon kiváltképpen előnyös berendezést alkalmazta, hogy nagyobb butorvásárlóknak az árut a legújabb szab butorkocsikban a legkényelmesebb és legbiztonságosabb helyre és házhoz szállítsa és szakértő emberek által a butorok felszállását és azok elrendezését eszközözteti. mi által a csomagolás fölöslegessé válik és a butorok rongálása ki van zárva. Legnagyobb raktár mindennemű

Előfizetési felhívás!!

„PILLANGÓ”
társadalmi és művészeti élelpra
(Magyar Filogende Blätter).

ÉLCLAP, melynek Magyarországon nincsen párja.
ÉLCLAP, mely nem a politika mezőjén botlanál a humor után.
ÉLCLAP, a mely nem a pikantéria pezsgő forrásából meríti anyagát.
ÉLCLAP, mely nem bánt személyeket.
ÉLCLAP, amelynek egyedül célja az, hogy mulattasson, eszettel és tálal összehordva a társadalom deris jelenetét, olykor-olykor tollhegyre szurva egy-egy félszogséget is, hogy okuljon rajta az, akit illett.

A „PILLANGÓ” a család lapja. Apa anyja bátran kezébe adhatják a lapot a kicsinyeknek is. Elolvashatja az a serdüdő lányka épügy, amint elolvashatja az a kis konyeleskedő iskolás fiú is, a ki azt hiszi, hogy neki már mindent szabad olvasni. — Nincs benne semmi, a mi megméltóztat, számúve van hasábjairól a kötéltelműség.

A „PILLANGÓ” illusztrációit vetőknek a külföld hasonló kiadványaival és minden szalon díszét képezik.

Ingyen küldjük a „PILLANGÓT” 1898. október hó 1-étől három hónapra át mindenkinek, a ki már most 1899. évre előfizet.
Ingyen küldünk mutatványzamat mindenkinek, a ki erre felkér bennünket.

A „PILLANGÓ” előfizetési ára:
Égész évre 4 frt. — Fél évre 2 frt. — Negyed évre 1 frt.
Legelőszőrűben lehet előfizetni postautalvánnyal.

A „PILLANGÓ” kiadóhivatala:
BUDAPEST,
VI. ker., Teréz-körút 35. I. em.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, hogy

szabó üzletemet

Beliczey út 4. szám alól Sámuel Adolf ur házában helyeztem át.
Midőn ezt a n. é. közönség b. tudomására hozom, el nem mulaszthatom magamat továbbra Vagyok kiváló tisztelettel
Mihalik Pál férfi-szabó.

DANTZKY SANDOR
könyvnyomdája

SZARVASON.

ELVÁLLAL MINDEN A KÖNYVNYOMDASZAT KÖRÉBE VÁGÓ MUNKÁT, UGYMINT
DISZES SZÁMLÁK, JEGYZÉKEK ÉS TUDÓSÍTÓ LEVELEK,
ELJEGYZÉSI- ÉS ESKETÉSI KARTYÁK, IZLÉSES MEGHIVÓK ÉS TANCZRENDEK SZINES NYOMAS VAGY ARANYOZÁSSAL
ÉTLAPOK, VÁROSI ÉS KÖZSÉGI HIVATALOS NYOMTATVÁNYOK
JEGYZÉKEK, CZIM-, ASZTALI- és NÉVJEGYEK GYÁSZLAPOK, KIMUTATÁSOK, IDŐSZAKI IRATOK stb

A „Sarvasi Lapok” kiadóhivatala minden hazai hírlapra és regényre előfizetést elfogad.

Nyomatott Dantzky Sándor könyvnyomdájában Szarvason.